

DANA

«Prometo que t'enamoraràs
d'en River Dean»,
E. Lockhart, autora de
Mentiders

REINHARDT

DIGUES

LA

VERITAT

DANA REINHARDT

DIGUES
LA
VERITAT

A black and white illustration. A small, stylized figure of a person is walking across the word 'VERITAT'. Above the figure is a large, dense, tangled scribble. From this scribble, several short, vertical lines fall down, resembling rain or falling objects, onto the figure.

fanbooks

Fanbooks

Títol original: *Tell us something true*

© del text: Dana Reinhardt, 2017

© de la traducció: M. Àngels Guiu, 2017

© Grup Editorial 62, s.l.u., 2017

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: setembre del 2017

www.fanbooks.cat

ISBN: 978-84-16716-51-7

Dipòsit legal: B. 14.985-2017

Impress a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

U

FINS A LA TARDA QUE LA PENNY BROCKAWAY em va deixar tirat al mig del llac d'Echo Park, no creia en el destí.

Abans no us comenceu a imaginar-me a dins d'una bossa amb cremallera per transportar cadàvers al fons d'aquelles aigües tèrboles, vull dir que em va deixar tirat en el sentit que va trencar amb mi, en el sentit que em va agafar el cor, me'l va trepitjar sense pietat amb un parell de botes d'aquelles massisses que li agradaven i llavors es va plantar al volant del tot terreny i me'l va atropellar. I finalment va arreplegar els trossets aplanats que n'havien quedat i els va llençar a les escombraries.

Vam agafar un d'aquells patins amb pedals.

Jo vaig ser el que va pedalar tota l'estona.

Ens vam assabentar que hi havia patins per la millor amiga de la Penny, la Vanessa, que li havia dit que es podia anar amb patí fins al mig del llac d'Echo Park i, oi que

sona romàntic? Ser al mig d'un llac amb la persona que estimes?

A mi no em va sonar tan genial, però la Penny ho volia fer, i fer qualsevol cosa amb la Penny era romàntic.

Observar-la pentinant-se. O cordant-se la sabata. O fent una bombolla amb el xiclet blau sense sucre que mastegava. No em calia ser en un patí al mig d'un llac artificial per sentir-me especial amb la Penny. Era igual de feliç assegut als graons del jardí de darrere de casa seva veient com el seu gos de tres potes intentava empaitar els aspersors. O fent-li companyia mentre feia de cangur d'en Ben, el seu germà petit, que estava fet un toixonet.

Però va voler anar amb aquells maleïts patins. M'hi hauria d'haver negat, però no ho vaig fer. Aleshores vam trigar quatre mesos a trobar una tarda de dissabte per poder anar fins a Echo Park, i finalment ho vam fer. I quan hi vam arribar, vam haver d'esperar quaranta-cinc minuts per un patí, i finalment en vam aconseguir un de vermell, hi vam pujar i vaig pedalar fins al mig del llac, i llavors va ser quan em va dir «Riv» seguit d'un profund sospir i una mirada nostàlgica cap al moll, on jo havia pagat vint dòlars a un adolescent amb una armilla ridícula pel privilegi de llogar el patí en què la meva nòvia estava a punt de deixar-me. «No puc continuar amb això».

El més graciós de tot és que vaig pensar: «Però si he pedalat jo tota l'estona».

El que va passar a continuació ho tinc com borrós. Hi ha gent que parla d'experiències extracorporals en episodis tràgics, en què des d'alguna banda dalt dels núvols observen una versió en miniatura d'ells mateixos. D'altres

descriuen la sensació de ser sota l'aigua, on tot es mou a càmera lenta distorsionada. A mi, el cos se'm va glaçar i el cap se'm va encendre. Com si fos alguna mena de superheroi defectuós amb uns poders absolutament inútils i ideals per autolesionar-se.

Evidentment va dir més coses. Per força. Però durant tots aquells minuts (o potser van ser hores, perquè el sol va baixar, la llum que es reflectia a l'aigua va canviar...), durant el temps que va passar entre que va dir «no puc continuar amb això» i «només és que no ets ben bé... la mena de persona que crec que em mereixo», no vaig sentir res de res. I fos el que fos el que digués, no crec que estigui amagat dins meu en algun racó, perquè he fet una recerca exhaustiva; pràcticament hi he meditat, i l'únic que n'he tret és silenci.

—Quina mena de persona et mereixes, Pen?

—M'hauria agradat preguntar-li això amb una veu gruixuda, potser amb accent argentí, alguna cosa viril, en lloc de raucar-ho com una granota. Alguna me'n passava que em feia difícil parlar.

—Algú... no ho sé... —Va tornar a mirar cap al moll. Era aquell paio de l'armilla? Era allò el que pensava que es mereixia? Algú que ven tiquets per a patins «romàntics» on l'amor va a morir?—. Algú més interessat en coses i tal...

—Interessat en coses i tal.

—Tan sols més... no ho sé... més... —Normalment la Penny era aguda, ràpida i divertida. De manera que sabia que estava patint, cosa que em va fer sentir bé, suposo, perquè era evident que no havia estat assajant el que em

volia dir, o sigui que em podia aferrar a l'esperança que estigués actuant per un impuls.

—Més...?

—Riv, no m'ho posis més difícil.

Tant de bo haguéssim agafat una barca de rem. N'hauria llançat els rem i ens hauríem pogut quedar allà, al bell mig del llac d'Echo Park per sempre més, o almenys fins que s'adonés que cometia un terrible error.

Però llavors va començar a pedalar. Lentament. Com si pensés que no me n'adonaria, tot i que quan movia els seus pedals, els meus també ho feien; estaven connectats. Units. Com nosaltres solíem estar.

El moll i aquell pallús de l'armilla se'ns apropaven. Havia pagat tota una hora i feia només un quart que havíem marxat.

—Mira —em va dir tan bon punt va agafar el ritme amb els pedals. Es va mossegar el llavi superior d'aquella manera que m'encantava. La Penny mai duia brillant de llavis com totes les altres noies. Per què intentar millorar la perfecció?—, tu no reflexiones. No rumies les coses. Només et deixes portar i fas el que creus que se suposa que has de fer. Ni tan sols mires de comprendre't a tu i els teus problemes, perquè... saps, River?... en tens, de problemes....

—T'estimo, Penny.

—Ja ho sé, que m'estimes. Això ho tinc força clar.

—Vull dir que t'estimo moltíssim.

—Això és maco, però...

—És maco?

—Au, va... deixem-ho...

—És per culpa de la Vanessa? Perquè em sembla que quan et va dir d'anar a un llac amb algú que estimes, es referia a tu i a ella.

—Estàs boig.

—I tant. Per tu. —Tant de bo no ho hagués dit, allò. Mare meva, era tan cursi... Com tret d'una d'aquelles comèdies romàntiques tan dolentes que la Penny em feia empassar.

Va girar els ulls en blanc. Ni tan sols la mirava —no ho hauria suportat—, però sabia que havia girat els ulls en blanc. Quan ens vam apropar al moll, el xaval de l'armilla ens va cridar:

—Tireu-me la corda!

Vaig serrar el puny.

—Passa-li la corda, River.

—No.

—Necessita la corda per amarrar el patí.

—No.

—Tu mateix —va dir baixant del patí. Va haver d'agafar impuls per salvar la distància i es va agafar del braç del xaval, mentre jo em quedava sol al patí amb la corda a les mans.

—Au, va, River.

—No.

No sabia què feia ni per què, però, fos com fos, havia pres una determinació: no baixaria d'aquell patí.

—Me'n vull anar ara mateix.

—Doncs vés-te'n.

—Som a Echo Park. Com tornaràs a casa?

—Agafaré l'autobús.

—Molt graciós.

—Ho dic de debò.

—En ta vida has agafat l'autobús.

—I?

Va sospirar mirant el xaval de l'armilla com dient:
«Què se suposa que he de fer amb aquest noi?».

—Molt bé —va dir buscant les claus del cotxe dins la bossa i llavors brandint-les davant seu—. Ara mateix marxo. Última crida per tornar a casa en cotxe.

—Passo.

—Adéu, River. Bona sort amb... —va fer un gest cap al llac— ...tot plegat.